

Molt benvolguts oblats:

Novament em dispo a estar una estona amb tots vosaltres per mitjà del que he anat anomenant una “carta de comunió”. Porta la data d’avui, dijous, però la vaig començar diumenge amb el desig que la rebéssiu abans de la festa de la Transfiguració, que va ser ahir. Però ja ho veieu! Que hi estigueu ja avesats, a les meves demores, no em consola, francament; sí que em consola, de veritat, la vostra bona disposició a comprendre les meves limitacions. Gràcies.

I tot seguit passo a parlar-vos de la Transfiguració, festa que acabem de celebrar.

El relat de la Transfiguració del Senyor el trobem en tots tres evangelis sinòptics (Mt 17,1-9; Mc 9,2-10; Lc 9,28-36). El llegim cada any, en cadascun dels cicles litúrgics, el segon diumenge de Quaresma. Però així com aleshores l’accent és posat en el context de la passió i en l’itinerari cap a la Pasqua, ara, el 6 d’agost, la litúrgia ens fa recordar, tot contemplant el misteri del Crist transfigurat, la condició definitiva vers la qual tots ens encaminem, i som invitats a considerar les realitats de la fe amb un esguard il·luminat per la mateixa esperança. En efecte, al terme d’una existència viscuda com a fills de Déu, el coneixerem tal com és. Així ho expressava el Prefaci de la festa (diferent del de Quaresma): “ell va voler revelar la seva glòria davant d’uns testimonis escollits, fent resplendir gloriosament el seu cos igual al nostre; així allunyava dels seus deixebles l’escàndol de la Creu, i anunciava que en tot el cos de l’Església es realitzaria la Transfiguració acomplerta en el seu cap”. És molt significatiu que l’escena bíblica de la Transfiguració tingui una festa litúrgica pròpia. No n’hi ha gaires que en tinguin, més enllà de les dels cicles nadalenc i pasqual: la Conversió de sant Pau, la Presentació i l’Anunciació del Senyor, la Visitació de la Mare de Déu, el Naixement i el Martiri de sant Joan Baptista. “Els monjos –com deia l’abat Josep Maria en ocasió dels 50 anys de professió d’un de nosaltres– sempre hem estimat la festa de la Transfiguració del Senyor perquè hem rebut una vocació especial a la pregària, a retirar-nos al lloc de silenci i de solitud que és el monestir per dedicar-nos a escoltar en la pregària la Paraula de Déu i per contemplar en la fe el misteri de Jesucrist, (...) i d’aquesta manera deixar que el nostre interior es vagi transformant i l’Esperit Sant ens vagi identificant amb Jesucrist, tot anhelant de veure’l cara a cara en la seva glòria de ressuscitat. No és, però, una vocació que ens desconnecti dels altres germans en la fe i ni de la humanitat entera. I, menys encara, en el cas de Montserrat, on hem rebut una missió d’acolliment, de compartir les alegries i les tristeses de tanta gent, (...) per il·luminar-ho des de la fe i des de la pregària, particularment des de la vivència de la transfiguració que és cada Eucaristia”. I és per això que aquesta festa és particularment significativa per a fer la professió monàstica, tal com al llarg dels anys hem fet la majoria de monjos de Montserrat. Una festa centrada en la pregària (“Jesús pujà a la muntanya a pregar”), en l’escolta de la Paraula (“Aquest és el meu Fill, l’estimat, escolteu-lo”), en la contemplació de Jesús tot sol (“es prosternaren de front a terra... i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol”). Subratllo, encara, que l’Eucaristia que els oblats celebrem anualment prop de la festa de sant Benet del 21 de març a la catedral de Barcelona té lloc precisament –i no és casual– a la capella de la Transfiguració, amb un magnífic retaule amb aquesta escena, obra gòtica de Bernat Martorell i que algú considera el millor que hi ha a la Seu barcelonina.

Fins aquí, i ha ocupat tot el paràgraf anterior, una part de la carta que us vaig fer fa uns quatre anys.

Però em permeto, encara, de compartir amb vosaltres dues de les 20 breus reflexions o meditacions que fa uns anys vaig escriure per a cadascun dels misteris del Rosari. La primera correspon al 4t dels misteris de la Llum (la Transfiguració del Senyor); la segona, ja que ben aviat celebrarem la solemnitat de l’Assumpció de la Mare de Déu, correspon al 4t misteri de Glòria:

Text bíblic (Mt 17,1-9): *Jesús es transfigurà davant d'ells; la seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum... Encara parlava, quan els cobrí un núvol lluminós, i una veu digué des del núvol: Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.*

Reflexió: Experiència inefable de la divinitat de Jesús, aquesta que feren Pere, Jaume i Joan. Sí, Jesús és el Fill estimat del Pare; aquell en qui es complau; escoltar-lo és escoltar Déu. Qui m'ha vist a mi, dirà a Felip, ha vist el Pare. Com devien recordar, aquells tres apòstols, aquest moment de llum, en veure a Getsemaní la humanitat sofrent, abatuda, de Jesús. Jesús, plenament Déu i plenament home. El drama del qui fa camí, tant se val si per muntanya o per mar, no és la boira que enfosqueix l'horitzó sinó estar distret en les clarianes. Feu-me atent, Senyor, als moments de transfiguració.

Text bíblic (Ap 11,19; 12,1): *Aleshores es va obrir el temple de Déu que hi ha al cel. Llavors aparegué una dona que tenia el sol per vestit, amb la lluna sota els peus, i duia al cap una corona de dotze estrelles.*

Reflexió: Heus ací Maria triomfant. Oh misteri inefable! En Maria veiem la imatge i la primícia de l'Església gloriosa; i, també, el model d'esperança certa i el consol del poble pelegrí. Triomf de Maria? Escoltem com canta: "La meva ànima magnifica el Senyor... celebra Déu que em salva..., ha mirat la petitesa de la seva serventa... el Totpoderós obra en mi meravelles...". Triomf de la Gràcia! Triomf de la humilitat! I no és pas altrament que nosaltres, per gràcia de Déu, assolirem la glòria del cel. Per la vostra gràcia, Senyor, obriu-me a la humilitat triomfant.

I ara, algunes notícies diverses:

* Demà, divendres, operen l'esposa d'en Jordi Gubern, la Maria del Mar. Ja fa uns 20 anys va ser intervinguda d'un tumor a la llengua; amb algunes limitacions i, és clar, amb les revisions periòdiques habituals ha anat exercint de mestra amb normalitat. Fa pocs dies, però, i en ocasió d'una molèstia força sobtada l'oncòleg del clínic la va visitar; diagnòstic: metàstasi a la boca. Preguem per ella, doncs, i per tota la família amb el desig que l'operació resulti ben reeixida.

* L'abat Sebastià Bardolet continua ingressat. Diumenge va fer tres setmanes de la seriosa embòlia que va sofrir. Amb alts i baixos ha anat fent petites millores: té plena lucidesa, respon a diversos estímuls, somriu i es comunica amb el braç i els moviments de la cara; però continua sense poder expressar-se amb la paraula; fa alguns dies que hi va sovint tant un fisioterapeuta com un logopeda. Aquest dimecres li van fer una intervenció per posar-li una sonda connectada directament a l'estòmac i, així, poder alliberar-lo de la sonda nasogàstrica. Aquests dies vinents caldrà decidir si el traslladen a un centre de rehabilitació per, més endavant, poder-ne tenir cura a Montserrat mateix.

* Dimecres vinent, dia 13, la comunitat celebrarem els 25 anys de benedicció abacial de l'abat Josep Maria Soler, el qual va regir paternalment la comunitat durant 21 anys. Li fem costat amb l'estima fraterna, amb l'agraïment i amb la pregària.

* Agraeixo les felicitacions que alguns em van adreçar ahir en ocasió dels 57 anys –una xifra ben poc rodona– de la meua professió monàstica, si bé comunitàriament només ho celebrem en el 25è i, sobretot, en el 50è aniversari; i, és clar, també en el 75è, però a aquestes alçades només hi arriben uns pocs privilegiats... Tanmateix, i ja que hi soc posat, us demano la vostra pregària en ocasió dels 50 anys de prevere que si Déu vol celebraré el 21 de setembre. Que Déu em faci bo i, sempre, agraït.

* Finalment us estimo a mirar de tant en tant la nostra web; hi anireu trobant diverses notícies petites cròniques i textos relacionats amb l'espiritualitat benedictina de què tant ens hem de nodrir.

Com en d'altres ocasions, aquesta vegada us adjunto dos textos. Un (Cristianisme Islamisme) és una entrevista feta a un jesuïta que vaig extreure de Catalunya Cristiana. Malgrat que és de fa uns anys em sembla que conserva prou interès pel que fa a un tema tan candent com la relació entre l'Islam i el Cristianisme i la convivència que comporta. L'altre (Una vella anomenada Església) és un article també d'un jesuïta, ja mort, que vaig trobar, quan el vaig llegir, molt suggeridor; desitjo que també ho sigui per a vosaltres.

Amb una abraçada ben cordial i fraterna.

Jordi Castanyer.